

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.959 van 3 januari 2017
in de zaak A. 219.899/X-16.692.**

In zake : 1. Nikolaas MERTENS
 2. Simone KEYNS
 beiden woonplaats kiezend te 2370 Arendonk
 Kapelstraat 30

tegen :

het RUILVERKAVELINGSCOMITÉ ZONDEREIGEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Rudi Van Gompel en Manuël Huygaerts
kantoor houdend te 2360 Oud-Turnhout
Dorp 8
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 oktober 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 februari 2016 van het Ruilverkavelingscomité Zondereigen “tot neerlegging van het herverkavelingsplan en de lijsten opgesteld overeenkomstig de voorschriften van de artikelen 26 en 34, 1°, 2° en 3° Ruilverkavelingswet”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 december 2016.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Nikolaas Mertens en Simonne Heyns, die in persoon verschijnen, en advocaat Jinthe Gelens, die *loco* advocaten Rudi Van Gompel en Manuel Huygaerts verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3. De verzoekers hebben hun verzoekschrift tot schorsing beperkt tot één bladzijde, met de vraag “om opschorting van tenuitvoerlegging te bekomen”. Na kennisneming van het auditoraatsverslag hebben zij evenwel nog een “laatste memorie van antwoord” van 28 november 2016, een nota met “aanvullende opmerkingen” van 4 december 2016, een brief met “aanvullend bewijs” van 10 december 2016, en een brief met “aanvullende opmerkingen” van 13 december 2016, aan de Raad van State toegezonden. Deze procedurestukken dienen uit het debat te worden geweerd, aangezien zij niet in het procedurereglement zijn voorzien.

IV. Feiten

4.1. De verzoekers stellen eigenaar en gebruiker te zijn van de percelen gelegen te Zondereigen 65/C te Baarle-Hertog, kadastraal bekend onder sectie K, nrs. 365/C en 376/F. Deze percelen situeren zich binnen de ruilverkaveling “Zondereigen”.

4.2. Op 9 juni 2000 wordt onder meer eerste verzoeker schriftelijk in kennis gesteld van het onderzoek dat naar het nut van de ruilverkaveling wordt gevoerd. Er wordt hem meegedeeld dat schriftelijke opmerkingen en bezwaren kunnen worden ingediend, en dit gedurende een termijn van dertig dagen die ingaat op de dag van verzending van de brief. Evenwel wordt geen bezwaar ingediend.

4.3. Met een besluit van de bevoegde Vlaamse minister van 19 juni 2002 worden het nut en de globale opzet, het kavelplan, het ruilverkavelingsplan en het monitoringsprogramma voor de natuurmaatregelen goedgekeurd.

4.4. Eerste verzoeker wordt er met een aangetekende brief door het ruilverkavelingscomité van in kennis gesteld dat van 21 september 2015 tot en met 20 oktober 2015 over de ruilverkaveling een openbaar onderzoek wordt gehouden.

4.5. Met een brief van 22 september 2015 doen de verzoekers de volgende bezwaren gelden:

“1. Op de toebedeelde kavel zijn geen opslaggebouwen, waterput en stal aanwezig om onze landbouwmachines, planten en paarden onder te brengen.

2. Mijn echtgenote heeft opslaggebouwen en een waterput nodig om haar beroep als landbouwer te kunnen uitoefenen.

3. We willen op de nieuwe kavel dezelfde stedenbouwkundige vergunningen als op onze huidige eigendom.”

4.6. Op 11 februari 2016 beslist het ruilverkavelingscomité Zondereigen tot het vaststellen van de plannen en lijsten zoals bedoeld in de artikelen 26 en 34, 1°, 2° en 3° van de wet van 22 juli 1970 ‘op de ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet’.

Dit is de bestreden beslissing.

V. Nadere omschrijving van het voorwerp van de vordering

5.1. De verwerende partij werpt in haar nota op dat niet duidelijk is tegen welke administratieve rechtshandeling de verzoekers opkomen.

5.2. Op 30 juli 2016 hebben de verzoekers een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend, waarin zij zich concreet richten tegen de beslissing van 11 februari 2016 van het Ruilverkavelingscomité Zondereigen “tot neerlegging van het herverkavelingsplan en de lijsten opgesteld overeenkomstig de voorschriften van de artikelen 26 en 34, 1°, 2° en 3° Ruilverkavelingswet”.

5.3. Het blijkt voldoende dat met huidig verzoekschrift de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing wordt gevraagd.

VI Ontvankelijkheid

De aangevoerde exceptie

6.1. De verwerende partij werpt in haar nota op dat geen enkel middel wordt ontwikkeld.

Beoordeling

6.2. Artikel 8, eerste lid, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, dat de inhoud van de vordering tot schorsing bepaalt, schrijft geen uiteenzetting van middelen voor. Het maakt artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, dat een uiteenzetting van middelen voor een verzoekschrift tot nietigverklaring verplicht, niet van toepassing. Wel verplicht het, in zijn punt 3°, om in voorkomend geval te verwijzen naar het beroep tot nietigverklaring waarvan de vordering tot schorsing het accessorium vormt. De verzoekers verwijzen in hun vordering tot schorsing naar hun

verzoekschrift tot nietigverklaring dat zij eerder in de huidige zaak hebben ingediend. Hun vordering tot schorsing moet dan ook op grond van de in het verzoekschrift tot nietigverklaring uiteengezette middelen beoordeeld worden.

6.3. De exceptie is ongegrond.

VII. Schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VIII. Ernst van de middelen

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekers voeren als middel aan dat zich op hun percelen vergunde of vergund geachte gebouwen bevinden. De verwerende partij kan dit gegeven volgens hen niet op een ernstige wijze ontkennen, en is daarvan op de hoogte. Percelen met vergunde gebouwen worden volgens de verzoekers in de regel niet verruild, tenzij met het akkoord van de eigenaars. Zij stellen daartoe nooit het vereiste akkoord te hebben gegeven, wat genoegzaam blijkt uit de verschillende bezwaren die zij tijdens de ruilverkavelingsprocedure hebben geuit.

Verder betogen de verzoekers dat hun bezwaren in het licht van de doelstellingen van de ruilverkaveling, zoals opgenomen in artikel 62 van “de Ruilverkavelingswet”, moeten worden onderzocht, en dit na in voorkomend geval de belanghebbende te hebben opgeroepen om te worden gehoord. Zij stellen nooit te zijn opgeroepen om gehoord te worden, en menen dat de behandeling van hun

bezwaren grotendeels op foutieve gegevens steunt. Zij verwijzen in dat verband naar het antwoord dat op hun bezwaar werd geformuleerd.

Beoordeling

9.1. Een middel bestaat uit de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel, en van de wijze waarop die rechtsregel volgens de verzoekende partij wordt geschonden.

9.2.1. De verzoekers poneren in het middel vooreerst dat percelen met vergunde gebouwen in de regel niet mogen worden verruild, tenzij met akkoord van de eigenaars. Zij geven *prima facie* echter niet aan op welke rechtsregel zij hun standpunt steunen. Hun verwijzing naar artikel 1 van “de Ruilverkavelingswet”, dit is de wet van 22 juli 1970 ‘op de ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet’, is in dit verband op het eerste gezicht niet dienstig, nu de verzoekers enkel stellen dat die bepaling op de sloop van gebouwen betrekking heeft.

9.2.2. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

9.3.1. De verzoekers voeren vervolgens, wat de bezwaarprocedure betreft, aan, dat zij niet zijn opgeroepen om te worden gehoord. Ook te dezen vermelden zij *prima facie* evenwel geen rechtsregel die de overheid daartoe zou verplichten. Daarenboven betwisten de verzoekers niet dat zij hun grieven tijdens de bezwaarprocedure schriftelijk hebben kunnen doen gelden. Zij verduidelijken op het eerste gezicht niet welk nadeel zij hebben geleden door niet te zijn opgeroepen om te worden gehoord.

9.3.2. In zoverre is het middel eveneens onontvankelijk.

9.4.1. Verder betwisten de verzoekers het volgende antwoord op hun bezwaren (zie randnummer 4.5):

“De eigenaars hebben een perceel waar verschillende stallingen opstaan, waarvan de meeste niet vergund zijn. Bij navraag bij het gemeentebestuur van Baarle-Hertog is gebleken dat er 1 bouwvergunning is voor het bouwen van een varkensstal van 10m x 10,53m grondoppervlak. Deze vergunning is afgegeven op 18/02/1966.”

9.4.2. De verzoekers betogen dat dit antwoord op foutieve gegevens steunt. Zij menen dat er op hun perceel meer vergunde of vergund geachte gebouwen aanwezig zijn dan de vermelde varkensstal. Om dit aannemelijk te maken, beroepen zij zich op artikel 4.2.14, § 2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: de VCRO). Deze bepaling luidt:

“§2. Bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, worden voor de toepassing van deze codex geacht te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.”

9.4.3. Op verzoekers' perceel vindt het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgestelde gewestplan Turnhout toepassing, dat op 6 november 1977 in werking is getreden.

9.4.4. Verzoekers' argument dat zij hun ondernemingsnummer aan het ruilverkavelingscomité hebben meegedeeld, en dat men op basis van dat nummer in de kruispuntbank van ondernemingen de vereiste gegevens kan opzoeken, volstaat op het eerste gezicht niet als een bewijs in de zin van artikel 4.2.14, § 2, eerste lid, VCRO. Het staat *prima facie* aan de verzoekers zelf om “door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel” aan te tonen dat de gebouwen die thans op het kwestieuze perceel zouden staan, in de periode van 22 april 1962 tot de inwerkingtreding van het gewestplan Turnhout op 6 november 1977 effectief zijn gebouwd. Een afdoende bewijs van dit laatste wordt *prima facie* evenmin geleverd door het feit dat in een e-mailbericht “van de herverkavelaar” wordt

gesteld dat “[v]olgens het register van de stedenbouwkundige vergunningen [...] er geen bouwvergunning [werd] afgeleverd voor één van de huidige opstallen”.

9.4.5. De verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift voorts ook nog naar een liggingsplan, gevoegd bij een “aanvraag/aangifte” van 11 oktober 1977 tot het verkrijgen van twee uitbatingsvergunningen voor een veebedrijf op het kwestieuze perceel. Het louter intekenen van gebouwen op een dergelijk plan vormt op het eerste gezicht echter evenmin het bewijs dat de gebouwen die zich thans op het kwestieuze perceel zouden bevinden, effectief in de periode van 22 april 1962 tot 6 november 1977 werden gebouwd.

De door de verzoekers met een brief van 28 november 2016 bijgebrachte stedenbouwkundige vergunning van 10 oktober 2016 voor “het afbreken van 5 bergingen/stallen”, waarin door het college van burgemeester en schepenen wordt vermeld dat “[d]e meeste bouwwerken [...] zonder vergunning vanaf de jaren 60/70 [werden] opgericht”, volstaat *prima facie* evenmin als een dergelijk bewijs, net zo min als de bij brief van 28 november 2016 bijgebrachte foto’s uit 1966 en zes “recente foto’s” van het kwestieuze perceel en de bij brief van 10 december 2016 aan de Raad van State toegezonden “onderhandse lening” voor het “[b]ouwen van varkenshokken en uitbreiding bedrijfsuitrusting”, daargelaten de vraag of deze “onderhandse lening” en foto’s tijdig en op ontvankelijke wijze worden bijgebracht.

9.4.6. De verzoekers slagen er bijgevolg *prima facie* niet in om aannemelijk te maken dat de weerlegging van hun bezwaren op foutieve gegevens is gesteund.

9.5. Het middel is niet ernstig.

10. Uit het voorgaande volgt dat niet voldaan is aan ten minste één van de twee cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om de schorsing van de

tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen. Die vaststelling volstaat om de schorsingsvordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 januari 2017, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

	Stephan De Taeye,	wnd.	kamervoorzitter,
			staatsraad,
bijgestaan door			
	Silvan De Clercq,		griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Stephan De Taeye